

NEPORAŽENÝ

Text: David Rozsival

Ilustrace: Zdeněk Vomáčka

Scéna. Uprostřed velké arény, na syčkém písku, lačně pohlcujícím čerstvou krev, klečí na kolenou osamělý bojovník. Zbraň mu vypadla z rukou, kterými si tiskne rudou ránu na břicho. Vyčerpaně vzhlíží ke svému přemožiteli, rozmachujícím se zubatou sekerou. Ten pohyb má trvat celou věčnost. Diváci jako by ztuhli v oslavném jásotu. K zemi se hlemýždím tempem snáší několik konfet.

Je podivné, jak hlučně zní kapky krve, dopadající na zem. Tak trochu jako dunění hromu, jako dusot stáda jelenů, vyplašených neopatrným lovcem. Jsou to rány osudu.

* * *

K poraženému muži přidřepne stařec v prosté košili a kalhotách. Věk mu již stačil vybělit to málo, co zbylo z vlasů a zbrázdit čelo labyrintem vrásek. Usmíval se černými zuby.

„Tak se zase setkáváme,“ pronese zvesela.

Bojovník se překvapeně otočí. „Mistře?“ hlesne.

„No ano, jsem to já,“ pobaveně potvrdí Mistr.

„Takže tohle je... konec?“ otázce se Bojovník.

Mistrova tvář posmutní. Stařec přikývne. Bojovník se však nezdá být vyděšený.

„Přál jsem si umřít v boji,“ pronese Bojovník.

„Mnoho našich přátel zemřelo v boji, je to stejně špatná smrt jako kterákoli jiná,“ odvětlí Mistr přesvědčeně. Bojovník se zamyslí.

„Nikdy jsem neprohrál,“ řekne.
„Doted’“, doplní jej Mistr.
„Doted’“, hlesne Bojovník.
„Byl jsi můj nejlepší žák, Todore, naučil jsem tě všemu, co jsem znal. Jen jedno jsi nikdy neovládl – umění prohrávat,“ povzdechne si Mistr.

* * *

Bouchly dveře. Je zpátky.
Zdola se ozval hluk tlumeného hovoru. Pak rozčilený hlas.
„Todore!“
Asi dvanáctiletý hoch, sedící na posteli, si hluboce povzdechl.
„Kde vězíš, ty parchante!“ ozval se hlas znovu.
Chlapec honem seskočil z postele a pelášil po schodech do světnice. Tam ho očekával tvrdý pohlavek. Klukovi vhrkly do očí slzy.
„Dimo!“ ozvala se poplašeně chlapcova matka. Muž, který pohlavek uštědřil, se na ni ošklivě zamračil, a jeho pohled jasně říkal: *ještě slovo!*. Žena raději ustoupila ke kamnům.
„Sedni si!“ poručil hochovi Dimo. Z jeho dechu bylo cítit pivo. Chlapec se poslušně posadil.
„Poslouchej, hochu, ta tvoje škola nás stojí strašný peníze, a k čemu ti to kdy bude?“ řekl Dimo, který sám neuměl číst ani psát. „Nechápu, jak jsem se k tomu od tebe moh nechat přemluvit, Věslano,“ obořil se ještě na chlapcovu matku.
„Každopádně,“ pokračoval, „rozhod jsem se, že musíš z domu, naučit se taky něčemu kloudnému. Doslech jsem se o jedný dobrý škole, kterou vede nějaký vysloužilý kapitán. Já moh bejt taky voják, abys věděl,“ prohlásil Dimo, přístavní dělník a příležitostný výběrčí výpalného. „Co je na tom nejlepší, poskytují tam ubytování a nechaj tě samotnýho si to u nich odpracovat. Jasný?“
Protože se to od něj čekalo, chlapec kývl na souhlas. Ale dům opustit nechtěl.
„Dimo, ještě si to rozmysli,“ naléhala Todorova matka, ale vysloužila si tím jen facku.

Za pár dní se tak musela s Todorem rozloučit.

* * *

Mistr byl skutečně starým vysloužilým kapitánem almindorské jízdy. „Škola“ to byl menší statek nedaleko Morenu, který skýtal útočiště asi tuctu studentů. Ti se, kromě svého výcviku, také starali o bezproblémový chod statku – pracovali na poli, vařili, opravovali, prali a starali se o vinici. Ve zbytku času se pak učili s Mistrem.

Před Todorem se otevřel úžasný nový svět. Byla za tím spousta tvrdé práce, ale vyrostl v silného a schopného bojovníka.

„Správně! Správně, Damjane!“ povzbuzoval Mistr Todorova soupeře.
Dvůr, na němž cvičili, byl toho dne po předchozím silném lijáku plný lepkavého bláta, které obratného Todora zpomalovalo.
Todor bojoval se svým oblíbeným dlouhým mečem, Damjan se oháněl holí, jež měla na obou koncích ostré hroty.
Todorovi se dařilo vykrývat Damjanova bodnutí a údery, ale sám nedokázal překonat jeho obranu. Zbylí studenti, v čele s Mistrem obklopovali bojující dvojici v širokém kruhu.

Damjan znovu bodl, Todor jeho ránu mečem odvrátil a obtočil se kolem svého protivníka. Damjan to však čekal a prudká rána druhou stranou hole srazila Todora do bahna.

Todor se rychle překulil do kleku. Cítil, jak mu v těle pulzuje adrenalin. Miloval boj, tu eleganci, tu vzácnou chvíli, kdy nezáleží na ničem jiném, než být dost rychlý a pozorný.

Uskočil další Damjanově ráně a zasypal ho sledem rychlých úderů. Zatímco se je Dajman snažil vykryt, kopl jej do žaludku. Boj není fér, učil je Mistr.

Todorův protivník ztratil rovnováhu a zřítíl se do bláta, kterým teď byli oba pokrytí od hlavy až k patě. Todor mu přišlápl ruku, takže musil pustit hůl. Damjan i jeho protivník prudce oddechovali. Bylo po boji.

„Výborně!“ tleskal spokojeně Mistr.

* * *

Roky pod Mistrovým vedením patřily mezi ty nejšťastnější v Todorově životě. Jistě, zpočátku si stýskal po matce, která pro něho měla vždy v srdci spoustu místa, ale po čase stesk otupěl, a on si užíval tvrdou, ale ovoce nesoucí dřinu s novými přáteli, které na statku u Morenu našel.

Když se po osmi letech vrátil domů, matku tam již nenašel. Z potměšlého nebe se toho večera snášel hustý déšť a Todor byl rozmrzelý z dlouhé a nepohodlné cesty.

„Šla pryč,“ zažvýkal Dimo mezi dveřmi. Todor za jeho zády zahlédl nějakou ženu.

„A místo ní sis přivedl tuhle cuchtu?“ obořil se na otčíma.

„Hele mladej, bacha na jazyk,“ zahrozil Dimo. Todor jej bez hnutí brvou bleskově chytil pod krkem a přitlačil na rám dveří. Dimo sípal ve snaze popadnout dech. Žena vyjekla a začala křičet o pomoc. Dimo se pokoušel osvobodit, ale z jeho kdysi svalů se už dávno stal spíše tuk, zatímco Todor, ač ještě mladíček, měl po letech výcviku sílu lva.

„Kam šla potom, cos jí vyhodil, zmetku?“ zasyčel otčimovi zblízka do modrajícího obličej.

„Argh, ne...nevím, přís...přís...“ dostal ze sebe Dimo. Todor povolil své sevření. Dimo se svezl na zem. Todor se k němu sklonil, a zalovil v kapse kabátu pro mosazný boxer.

„To je za všechno, tatínku,“ sykl a udeřil Dima vši silou do obličej. Pak raději zmizel.

Matku už nikdy nenalezl.

* * *

Ve chvíli, kdy vypukla válka o Svobodná města, narukoval Todor, spolu s Damjanem a Olegem, přáteli ze Školy, do alمندorské armády. Opustil Lendor a vypravil se s vojskem na Taru.

* * *

„To byly časy, co?“ ozve se Todorovi po boku. Už tam nedřepí Mistr, ale Damjan, s mladou tváří, zarostlou několikadenním strništěm, lišácky usměvavou, přesně jak si ji Todor pamatoval.

„Byli sme vopravdicky dobrý,“ pokračuje Damjan. „Já, ty a Oleg.“

„Ano, Dame, to sme bývali,“ přikývne Todor.

„I poslední boj stál za to,“ usmál se Damjan.

„Je mi líto, jak to tam skončilo,“ posmutněl Todor.

„Není čeho litovat, Tode, nedalo se s tím nic dělat,“ uklidňoval jej Damjan.

„Vždycky se dá něco dělat,“ oponoval Todor zamračeně.

* * *

Pod hradbami Města bílého mramoru se odehrávala bitva. Některé domy byly v plamenech, v troskách bylo ale zejména velké ležení almindorských, kterým vpadla do zad armáda Janoše Brušky. Po pláni pod městem se hemžily tisíce vojáků, ržaly stovky koní. Pach krve stoupal vysoko.

Zdálo se otázkou dní, než Albireo padne. Bruškoví muži se prý rozutekli a Firun sám neměl dost odvahy na protiútok. Nu, teď tu byli jak Bruškoví muži, tak Firunova protiofenziva. A velká část Almindorčanů na útěku.

Damjan s Todorem stáli v obklíčení skupinou Bruškových vojáků. Situace vypadala zoufale. Todor však strach neměl. Naopak, těšil se na pořádný boj.

Stáli s Dajmanem a Olegem zády k sobě, Todor třímal svůj meč, Damjan kopí a Oleg svoji oblíbenou sekeru. Bruškovci čekali, kdy se ti dva vzdají.

„Zahod'te zbraně,“ zakřičel ten, který jim zřejmě velel.

„Zahod'te je vy,“ odpověděl Todor. Damjan se uchechtl.

„Nemáte šanci, vzdejte se,“ naléhal velitel Bruškovců.

„Na co čekáte? Bojíte se snad?“ provokoval Todor s pobaveným úsměvem.

Vojáky Svobodných měst nemusel dlouho pobízet. Zaútočili jako jeden muž.

Jenomže snadné vítězství, které očekávali, nepřišlo. Todorův meč, Damjanovo kopí i Olegova sekera rozsevaly smrt s nevídanou elegancí. Jeden z vojáků Damjanovi mečem rozškrábl tvář, Oleg mu na oplátku rozsekl hrud'

Todor se pořád pobaveně usmíval, s čistou radostí uhýbal nepřátelským úderům, s neskryvanou chutí jim je vracel. Boj, to byl jeho život, nemusel myslet na ztracenou matku, proradného otčima, ani na hrůzy války, které viděl všude kolem sebe. Mohl se soustředit jen na tanec se smrtí, jejíž prodlouženou rukou se v boji stával.

Těsně nad hlavou jim proletěla střela z katapultu, dopadla na zem, vzala s sebou jednoho Bruškovce a vyryla v zemi hlubokou brázdou. Ve chvíli, kdy zastavila, nestál již kolem trojice v almindorských barvách nikdo, kdo by je mohl ohrozit.

„Tak to by bylo,“ usmál se Todor.

Damjan přikývl.

Ozvalo se zasvištění.

Svět se zastavil.

Během zlomku vteřiny, který však trval celou věčnost, se Todor otočil ke svému příteli. Ten měl ve tváři stále spokojený výraz, ale pomalu, velice pomalu se řítil naznak, to díky šípů, který mu trčel z hrudi.

Svět se znovu rozeběhl, a Todor s ním. Našel střelce a vyrazil k němu. V pravou chvíli přešel do kotoulu a další šíp mu prosvištěl vysoko nad hlavou. Třetí šíp olízl jeho rameno. To už ale byl u střelce, a než ten stačil tasit, rozetnul jej Todorův meč ve dvě. Damjan zatím umíral v Olegově náručí. Když se Todor vrátil, byl už mrtvý.

Zachmuřeně na sebe s Olegem pohlédli. A protože bitva nepočká, nechali druhovo tělo ležet a vyrazili do boje.

Damjan je mrtvý!, křičely na Todora jeho vlastní myšlenky, on je ale vytěsnil z hlavy a poddal se rytmu bitvy. Truchlit může později, teď ne.

* * *

„Tam byla moje duše, můj život, v bitvě,“ říká si pro sebe Todor.

Čepel protivníkovy sekery se stále hlemýždím tempem snáší přímo na něho.

„Já vím, šéfe, byli jsme na tom stejně,“ přikyvuje muž s obličejem podobným lasici, který seděl vedle Todora a maloval dýkou do písku obrazce.

„Možná jsem se tam, v Padajících stínech, snažil zapomenout na Damovu smrt,“ zamyslí se.

„Možná ale ne, ve válce lidé prostě umíraj,“ odvěti ten druhý. „Ty to víš, vždycky jsi to věděl. Možná ti prostě po válce chybělo bojování, šéfe. Možná proto ses nechal Ilvethem zlákat do Lesa padajících stínů.“

* * *

Černá tůň, nepříliš vzdálená od Tarosu, vypadala jako malá dřevorubecká osada. Alespoň na první pohled. Ale instrukce od Ilvetha a almendorské tajné služby říkaly, že právě zde se zpracovává rostlina maghawa na nebezpečnou drogu, která v poslední době zaplavuje Sinter. Ilveth chtěl udeřit přímo u zdroje, a tak poslal své nejlepší muže – Todorovo komando.

Todor a jeho spolubojovníci – Smirko, Kassaj a Věna, leželi na nízkém pahorku nad vsí a pozorovali tamní aktivitu. Vše by nasvědčovalo, že jde o obyčejnou dřevorubeckou osadu, shluklou okolo lesní bystřiny, až na nadměrný počet zbraní a zvýšenou ostražitost místních obyvatel.

Když obhlédli situaci, napjal Kassaj svůj krátký luk, Smirko tasil dlouhé dýky, s nimiž zacházel jako skutečný mistr, Věna pevně sevřel topůrko své sekery, a Todor se opět pozdravil se svým nejlepším přítelem – mečem. Nastal čas znovu využít jeho služeb.

Dva strážní pokuřovali v závětrí jednoho ze srubů. Jaké bylo jejich překvapení, když se z nejbližšího houští vymotal, zcela očividně namol opilý, vousatý hromotluk. Vykročili k němu, pevně svírajíc jílce svých zbraní. To už jim ale stál Smirko za zády, vrhl se na bližšího strážce, zacpal mu ústa, podřízl krk a jemně jej položil na zem. V tu samou chvíli vylétl z houští s tichým *svissst* šíp, a zabodl se druhému strážnému do krku. Smirko stačil v pádu zachytit a opatrně uložit i jeho. Celé to nezabralo více než dvě vteřiny.

Družinka potichu mířila k největšímu srubu v samém středu osady. Ozbrojenec, který stál před jeho dveřmi, se ani nestačil rozkoukat, a už se, díky Věnově sekeře, jeho tělo loučilo s hlavou.

Todor vykopl dveře srubu, a družinka vpadla dovnitř. Uvnitř je čekalo nezanedbatelné množství drogy a velitel Černé tůně. Jaké bylo Todorovo překvapení, když zjistil, že jím je Oleg.

V rukou potězkával svoji oblíbenou sekeru.

„Nechte ho mně,“ sykl na ostatní Todor. Smirko přikývl, a odvedl Kassaje s Věnou z místnosti.

„Půjdeme rozdělat oheň,“ zašeptal ještě Todorovi. „Moc se tu nezdrž.“

Todor se už ale soustředil na svého protivníka.

„Nazdar, Olegu, to je mi náhodička,“ pozdravil svého starého přítele.

Ten se na něho vrhl s napřaženou sekerou. Todor rychle uskočil.

„Promiň, Tode, ale tady nemáš co dělat,“ zabručel Oleg, zatímco si vyměňovali údery.

„Koukám, že máš skvělejší byznys,“ pronesl mezi jednotlivými kryty a výpady Todor.

„Rozhodně lepší než ty,“ odvětil Oleg. Naznačil úder sekerou a tvrdě nakopl Todora do slabin. Ten se na chvíli odkryl. Čepel Olegovy sekery mu v tu ránu rozčísila hrud'. Todor padl k zemi.

„Nechci tě zabít, Tode, ale oba víme, že taková už je válka. Mistr nám vždycky říkal o možnosti, že budeme jednou stát proti sobě,“ pronesl Oleg a přiklekl k Todorovi, který ošklivě krvácel.

„Sbohem, kamaráde,“ řekl Oleg, napřímil se a rozmáchl se sekerou.

Zničehonic zazněl zvuk tříštěného skla a oknem do místnosti vletěla lahev. V mžiku se srubem rozlily plameny. Oleg zaváhal.

Nábytek ve srubu bojem dost utrpěl. Todor nahmatal velikou třísku a vši silou ji vrazil Olegovi do lýtky. Ten zaskučel a padl na kolena.

Todorova další rána mířila na krk.

Oleg vytřeštil oči. Snažil se ránu sevřít, ale mezi prsty mu probublávala teplá krev.

Todor neměl čas zjišťovat, jestli je rána, kterou protivníkovi uštědřil, smrtelná. Popadl svůj meč, a rychle vyrazil ven z hořícího srubu.

Nenáviděl Olega. A ještě víc nenáviděl sám sebe.

* * *

„Přál bych si, abychom se bývali potkali za příznivějších okolností,“ říká Oleg se smutkem v hlase.

„Já taky, Olegu, já taky,“ odpovídá Todor přiškrceně.

„Po tom, co se stalo v Černé tůni, jsem se sám sobě nemohl podívat do očí,“ pokračuje.

„Nebyla to tvoje vina, muselo k tomu dojít,“ odpovídá Oleg.

„Ne, nemuselo. Mohl jsem utéct. Měl jsem utéct,“ říká Todor.

„Utéct? To bys nebyl ty. Ty ses přece nikdy nevzdával,“ usmívá se Oleg, ale na tváři svého druhá úsměv nevykouzlí.

„Jednou jsem se vzdal. Po Černé tůni jsem se zařekl, že už nechci mít další krev na ruce. Usadil jsem se v Sintaru a Ilveth mi našel nějaké místo v městské správě. Poznal jsem tam Nad'u a myslel jsem, že budu konečně spokojený. Byla tak nádherná, milující, pozorná. Zbožňoval jsem ji. A stejně – podívej, kde teď jsem.“

* * *

Práce v Citadele byla nudná a ubíjející, spousta zbytečných starostí s malichernostmi. Proto se Todor vracel z práce často nenalozžený. Nechtěl však být jako svůj nenáviděný otčím, a s velkým přemáháním se snažil nedávat svoji náladu najevo. Koneckonců, pohled na Nad'u jeho chmury vždycky alespoň částečně rozptýlil.

„Ahoj, miláčku,“ přitulila se k němu a políbila ho na tvář. Její obličej byl vtěleným štěstím. „Copak je?“ optala se hned. Ať se Todor snažil, jak chtěl, vždy poznala, když byl nespokojený. Ostatně to bylo skoro vždy, když přišel z práce.

„Nic,“ odvětil, a pověsil svůj kabát na věšák u dveří.

„Tomu nevěřím,“ odpověděla ona. „Něco je. Ale třeba tě rozveselím,“ usmála se zářivě.

„Hm?“ odpověděl Todor.

„Budeme mít dítě,“ prohlásila. Todorův obličej vykouztlil veliké „O“. Nad'a přikývla. Todor se rozzářil a pevně ji objal.

„To je skvělé!“ vykřikl. Po dlouhé době byl skutečně šťastný. Skoro jako v boji.

* * *

„Všimla jsem si, jak ses tvářil,“ říká Nad'a. Stále tak krásná, stále tak dokonalá.

„Život v Sintaru tě ničil. Nic jsi neřekl, ale já to poznala,“ pokračuje.

„Nemohl jsem nic říct,“ odvětlí Todor chabě.

„Když se narodil Ondřej, myslela jsem, že to změní,“ povídá smutně.

„Změnilo se,“ hlesne Todor, jemuž se v očích objevují slzy.

„Ale jen na čas, miláčku, jen na čas. Nedokázal jsi žít obyčejným životem. Moc jsem si přála, abys to zvládnul, ale tobě nepřišel život se mnou dost vzrušující,“ pronese se stopou výčitky v hlase. „Tak jsi mě opustil.“

Na to Todor nemá, co odpovědět.

* * *

„Cože? Do Canthie? Miláčku, zbláznil ses?“ nechápala Nad'a.

„Trpaslíci tam znovu otevřeli Arénu. Poklade, je to možnost, jak nám zajistit dost peněz na zbytek života,“ naléhal Todor.

„Já si nestěžuju! Peněz máme dost,“ odsekne Nad'a. „A co Ondřej? Tady má kamarády, naučí se číst a psát, má tu budoucnost, co by dělal v Canthii? Vždyť tam jsou tak akorát vojáci.“

„Ondřej si zvykne,“ prohlásil Todor pevně.

„Ale já ne, miláčku. Prosím, ještě si to rozmysli,“ snažila se jej přesvědčit.

„Rozmyslel jsem se,“ odpověděl Todor tvrdě. „Ale jestli nechceš jít se mnou, nutit tě nebudu.“

„Ondřej zůstane taky tady! A ty bys ho neměl opouštět!“ prohlásila rezolutně Nad'a.

„Ať je po tvém,“ rezignovaně přikývne Todor. „Půjdu do Canthie sám. Vydělám nějaké peníze a zase se vrátím.“

„Nedělej to, prosím, nechci, aby se ti něco stalo,“ žádala Nad'a.

„Neboj, poklade, nic se mi nestane,“ odpověděl Todor konejšivě.

Jeho manželka se rozplakala.

* * *

Ten den byl těžký, Todor měl za sebou již tři souboje, zato jeho protivník vypadal čerstvý. Přesto se nebál o vítězství. Vyhrál už nespočetněkrát a neprohrál ani jednou.

Soupeřem mu byla dvoumetrová hora tuku a svalů, vybavená řeznickým hákem v jedné a dlouhým nožem v druhé ruce. I přes svoji velikost však byla pohyblivá a měla rychlé reflexy.

Aréna bouřila, Todorovy zápasy bývaly hlavním tahákem programu.

Todor Arénu pozdravil pozvednutím svého meče.

Pak se obrátil na protivníka.

„Na co čekáš, ty špekoune?“ provokoval jej, jak míval ve zvyku.

Špekoun nečekal na nic. Vrhł se zuřivě na Todora. Ten se mu smál do očí a jeho rány v poklidu vykrýval.

„Nic lepšího neumíš?“ nemohl si pomoci Todor.

Jeho protivník se však nehodlal nechat vyvést z míry. A Todor začínal cítit únavu.

Ještě chvíli si vyměňovali údery, když tu náhle Todorův protivník zachytil hákem čepel meče, a bleskurychle jej vytrhl Todorovi z ruky.

Meč dopadl do písku o několik stop dále. Todor se po něm vrhl, ale najednou ucítil palčivou bolest v bříše. Protivníkův nůž jím projel skrz na skrz.

Dav ztichl, Todor vytřeštil oči, jeho protivník se spokojeně pousmál. Předčasně.

Todor hbitě chňapl po ruce svírající nůž a donutil ji, aby ho pustila.

To se mu už ale do zad zakusoval hák. Todor znovu zařval bolestí.

Udeřil vši silou svého protivníka hlavou do hrudníku. Soupeř zavrával a přepadl naznak.

Todor popadl opuštěný nůž a vrazil jej protivníkovi do hrudi. Pak se zhroutil.

* * *

Probral se na ošetřovně. Zápasy na život a na smrt nebyly zdaleka v Canthijské aréně neobvyklé, avšak místní felčari byli zruční, a tak té smrti alespoň nebylo o mnoho více než žádala nutnost.

Stála u jeho lůžka.

„Nad'o...“ zasípal, a všechno jej zabořelo.

Sklonila se k němu se slzami v očích a něžně jej políbila.

„Proč to děláš?“ zaštkala. „A neříkej, že kvůli penězům.“

„Já...“ nevěděl jak začít.

„Ne, nic neříkej,“ zastavila jej. „Já vím, nemůžeš si pomoci.“

V jejích očích se zračila bolest přinejmenším stejná jako ta jeho.

„Slíbil jsi, že to bude pár měsíců. Několik zápasů, abys vydělal dost peněz. Peněz už máme dávno víc než dost a ty se tam pořád vracíš. Pět let, miláčku! Pět let se strachuju, kdykoli do té arény vkročíš. Viděla jsem dnes tvůj boj. Mohl jsi umřít, a je zázrak, žeš neumřel,“ vyčítala mu.

„Miluješ mě?“ zeptala se.

Přikývl.

„Tak s tím skonči. Skonči s tím, nebo já skončím s tebou. Už nechci žít ve strachu, kdy nestačíš uhnout nějaké ráně.“

Naposledy ho políbila.

A pak odešla.

* * *

Chtěl skončit, ano, vážně chtěl. Posledních pár duelů, a pak stráví zbytek života s rodinou. Poslední zápas, pak ještě jeden. A uběhl další rok. Ale tenhle zápas, ten už bude skutečně posledním, věřil Todor. A tentokrát se nemýlil.

Jeho protivník tak trochu připomínal Olega. Měl zarostlou tvář, malé lesklé oči a žádné vlasy. A v rukou ošklivě vyhlížející zubatou sekeru. Jmenoval se Dras.

Todor pozdravil Arénu svým obvyklým pozdvihnutím meče. Jako vždy tím probudil oslavný jásot. Blížil se Boj. Na rtech se mu objevil úsměv.

„Tak si pojď pro nářez, chlapče,“ zakřičel na svého protivníka.

„Udělám z tebe fašírku,“ odvětil soupeř. Todorův úsměv se rozšířil. Tohle bude vynikající souboj.

Dras s řevem udeřil. Todor jeho ránu vykryl, obtočil se kolem něj, a sekl jej přes záda. Bylo to jen škrábnutí, ale soupeř zařval bolestí. Možná to přece jen nebude tak zábavná bitva, pomyslel si.

Protivník se otočil. Jejich zbraně se zaklesly. Zápolili spolu, tváře měli téměř u sebe. Todor Drasovi podkopl nohy. Dras se zhroutil do písku a aréna vybuchla smíchem.

„Tak vstávej,“ prohodil s úsměvem.

Protivník vstal a znovu se vrhl na Todora. Bojoval teď zuřivěji a mnohem méně vypočitatelně, ale hněv jej zaslepoval, a Todor neměl problém rány krýt nebo jim uhnout. Sám špičkou meče pošimral Drase na tváři.

Todor se rozhodl souboj ukončit, vši silou se rozmáchl, ale jeho soupeř ránu vykryl topůrkem sekery. To se rozštíplo na dvě poloviny, a Todor ztratil rovnováhu.

Dras jej udeřil polovinou topůrka do brady a v tu samou chvíli se jeho sekera zakousla Todorovi hluboko do břicha.

Todora rychle opouštěly síly. Vykryl ještě pár ran, a pak se zhroutil do písku.

Konec se přiblížil.

* * *

Todor se zamyslí.

„Nikdy jsem neprohrál,“ řekne.

„Doted,“ doplní jej Mistr.

„Doted,“ hlesne Bojovník.

„Byl jsi můj nejlepší žák, Todore, naučil jsem tě všemu, co jsem znal. Jen jedno jsi nikdy neovládl – umění prohrávat. Celý svůj život jsi strávil bojem, každého jsi přemohl. Nikdy jsi neprohrál. A přitom je tvůj život jedna velká strašlivá porážka. Položit život, protože někoho miluješ, to je hrdinství. Položit život, přestože miluješ, je zbabělost. Co po tobě zůstane, řekni mi?“

Po Todorových tvářích kanuly slzy.

„Máte pravdu, Mistře, prohrál jsem. Nic jsem nedokázal.“

„Ne, táto, neprohráls,“ ozve se hlas po jeho levici. Patří asi dvanáctiletému kloučkovi, který jako kdyby Todorovi z oka vypadl.

„Ondřeji?“ diví se Todor.

„Jsem na tebe hrdej, táto, kluci mi takovýho tátu všichni záviděj. Mám tě rád,“ Todor se usměje a pohladí chlapce po tváři.

„Možná jsi přece jenom neprohrál vše,“ řekne Mistr klidným hlasem.

„Možná ne,“ přisvědčí Todor vyrovnaně.

* * *

Dras se naposledy rozmáchne sekerou.

K zemi se snáší několik konfet, dav šílí.

Jeho protivníkovi se na tváři rozhostil spokojený úsměv.

Nejde přeci stále jenom vítězit.

Někdy se musí i prohrát.

Článek se poprvé objevil v Dechu draka 3/2011